

Μονή Σινά: Από τη φουρτούνα στη γαλήνη - Ο νέος Ηγούμενος και η ελπίδα της επόμενης ημέρας

/ [Ιερέες Μονές](#)

Από τη φουρτούνα στη γαλήνη έχει περάσει πλέον η Ιερά Μονή Αγίας Αικατερίνης Θεοβαδίστου [Όρους Σινά](#) μετά και την εκλογή του νέου Ηγουμένου, Αρχιμανδρίτη Συμεών Παπαδόπουλου, ο οποίος αναμένεται μέσα στον επόμενο μήνα να χειροτονηθεί Αρχιεπίσκοπος Σινά, Φαράν και Ραϊθώ στα Ιεροσόλυμα ενώ θα ακολουθήσει και η ενθρόνισή του.

Σε συνέντευξη την οποία παραχώρησε στην ομογενειακή εφημερίδα “ΝΕΟ ΦΩΣ” και τον Βασίλη Α. Πουλαρίκα, ο Θεοφιλέστατος νέος Καθηγούμενος μίλησε για την επόμενη ημέρα στη Σιναϊτική Αδελφότητα και το ιστορικό μοναστήρι, το οποίο συνεχίζει την πνευματική του ζωή ατενίζοντας το μέλλον με ελπίδα. Μία ελπίδα η

οποία πηγάζει από τη μακραίωνη παράδοση, τον μεγάλο πνευματικό πλούτο και τον διαχρονικό σεβασμό που απολαμβάνει η Μονή από τους επισκέπτες της.

Ανοίγοντας την καρδιά του ο π. Συμεών μίλησε για τα οδυνηρά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Αδελφότητα το τελευταίο διάστημα. Συγκεκριμένα ανέφερε:

“Αυτό το θέμα είναι λεπτό και στενάχωρο. Το να ξύνουμε πληγές πολλές φορές δεν είναι καλό. Γενικά θα ήθελα να σας πω ότι δεν είναι παράδοξο στις ανθρώπινες σχέσεις και στην ανθρώπινη πορεία και θεολογικά στο ιστορικό μέρος της Εκκλησίας, να υπάρχουν τέτοια θέματα.

Να ερμηνεύσουμε όμως τι λέγεται «ιστορικό μέρος της Εκκλησίας». Η Εκκλησία του Χριστού είναι ένας οργανισμός, αν και η λέξη αυτή δεν ανταποκρίνεται στο θεολογικό βάθος και στην αλήθεια. Στην Εκκλησία λοιπόν υπάρχει το θεϊκό της μέρος, γιατί κεφαλή και ιδρυτή της είναι ο ίδιος ο Θεός. Οι Άγιοι Πατέρες αναφέρουν ότι η πρώτη Εκκλησία υπάρχει στα πρόσωπα των τριών προσώπων της Αγίας Τριάδας. Γιατί η Εκκλησία τι σημαίνει; Σύναξη.

Ο Θεός των Χριστιανών και των Ορθοδόξων δεν είναι ούτε ένας, ούτε τρεις. Είναι και ένας και τρεις. Αυτή η ερμηνεία θέλει μέρες να την κατανοήσουμε και είναι πρότυπο στη ζωή των ανθρώπων. Βιάζονται πολλοί να κατατάξουν την Χριστιανική Πίστη στις μονοθεϊστικές θρησκείες. Ξέρω, κατά πόσο είναι

αλήθεια. Γίνεται αυτό σε αντιδιαστολή προς την ειδωλολατρία που είναι μια πολυθεΐα παράξενη.

Ο Θεός ως ουσία είναι ένας, αλλά έχει τρία πρόσωπα. Που σημαίνει ότι το ένα πρόσωπο, κοινωνεί, επικοινωνεί και συνεργάζεται με το άλλο πρόσωπο. Και η σωτηρία του ανθρώπου είναι η συνεργασία των τριών αυτών προσώπων. Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η πρώτη Εκκλησία.

Την ημέρα της Πεντηκοστής έχουμε κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στους Αποστόλους και έχουμε την παράξενη μίξη του Αγίου Πνεύματος, που είναι ένα πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, με τους Αποστόλους που είναι άνθρωποι. Στην πορεία της Εκκλησίας έχουμε δύο στοιχεία: Το θεϊκό και το ανθρώπινο. Αυτό λέγεται ιστορική διάσταση της Εκκλησίας.

Το άλλο είναι το θεϊκό, για το οποίο δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία περί του αλάνθαστου του. Για το ανθρώπινο όμως μέρος, είναι πρόσωπα του πτωτικού κόσμου, και αναφερόμαστε στην πτώση του πρώτου ανθρώπου. Του Αδάμ και της Εύας που κρύβει μεγάλο βάθος. Πτώση τι σημαίνει; Χωρισμός από τον Θεό και από τον άνθρωπο, μια κατάσταση που βιώνουμε όλους τους αιώνες όλοι μας.

Η κοινωνία μας με τον Θεό είναι πάντα διαταραγμένη, και οι σχέσεις μεταξύ μας είναι και αυτές διαταραγμένες. Όσο Αγιότερος είναι κανείς, έχει καλύτερες σχέσεις, όσο πέφτει πιο κάτω τόσο οι σχέσεις χαλάνε. Αυτό, το λεγόμενο προπατορικό αμάρτημα, γιατί αυτό είναι, συνεχίζεται ανά τους αιώνες και δεν αφαιρείται ακόμα και από τους Αγίους.

Άγιος δεν σημαίνει αλάνθαστος, όπως φρόντισε να νομίσει ο εκάστοτε Πάπας της Ρώμης ότι είναι. Κανένα πρόσωπο δεν είναι αλάνθαστο. Μόνο το θεϊκό μέρος στο σύνολο της Εκκλησίας είναι αλάνθαστο. Το ανθρώπινο μέρος πάσχει, αλλά είναι μέσα σε ελπίδα σωτηρίας. Γιατί αυτό το ανθρώπινο πτωτικό μέρος, που κάνει λάθη με τη μετάνοια κάθε φορά, με την πτώση και την άνοδο και με την προσπάθεια οδηγείται στην σωτηρία. Αυτή είναι η φυσική και πραγματιστική κατάσταση.

Όποιος λοιπόν νομίζει ότι η Εκκλησία είναι ένας ιδεαλισμός, ότι είναι το τέλειο, αυτός είναι εκτός τόπου και χρόνου. Όσο ζούμε σε αυτή την γη λεγόμαστε στρατευομένη Εκκλησία. Τι σημαίνει αυτό; Πόλεμος! Όχι μεταξύ των ανθρώπων, που στο τέλος βέβαια γίνεται και αυτό. Πόλεμος με το κακό, πόλεμος με το πονηρό, πόλεμος με τον εαυτό μας. Το κακό είναι ότι πολλές φορές ο πόλεμος γίνεται και μεταξύ μας. Και στις αγιότερες των περιπτώσεων έχουμε τέτοια παραδείγματα. Αναφέρομαι στους δύο μεγάλους Αγίους της Εκκλησίας, τους δύο μεγάλους Πατριάρχες Φώτιο και Ιγνάτιο που έγιναν αιτία να χωριστεί η ενιαία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στην μέση. Οι άνθρωποι αυτοί είναι Άγιοι της Εκκλησίας σήμερα. Κάποια στιγμή και ενώ δεν είχαν κάτι ουσιαστικό να χωρίσουν, γρήγορα

κατάλαβαν το λάθος τους, βρέθηκαν μαζί, έβαλαν ο ένας μετάνοια για τον άλλον και αγκαλιάστηκαν. Πολλές φορές λοιπόν το να δημιουργούνται θέματα και από μεγάλες προσωπικότητες δεν είναι παράδοξο.

Στις ημέρες μας όμως να μην λησμονούμε ότι έχει προστεθεί και ένα επιπρόσθετος παράγοντας. Και αυτός είναι η δημοσιότητα, στην οποία ανήκετε και εσείς ως λειτουργός. Αυτή η δημοσιότητα όμως λειτουργείται για πολλούς και διάφορους λόγους. Οπότε κάθε γεγονός, παρουσιάζεται, επεκτείνεται, παραποιείται για συγκεκριμένους λόγους από κάθε πλευρά. Οπότε ένα γεγονός που θα μπορούσε να λυθεί με ευκολότερο τρόπο γίνεται ακόμη δυσκολότερο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα θα εντάξετε και αυτό που συνέβη στο ανθρώπινο και ιστορικό μέρος της πνευματικής ιστορίας της Μονής τους Σινά, κάτι που δεν συνέβη για πρώτη φορά”.

Στο ερώτημα: “Ποιο ήταν το στοιχείο που εσάς σας στεναχώρησε, αλλά και σας χαροποίησε περισσότερο από την εξέλιξη των γεγονότων;”, ο νέος Καθηγούμενος απάντησε:

“Αυτό που με στεναχώρησε βαθύτερα ήταν ο σκανδαλισμός του πληρώματος της Εκκλησίας. Γιατί υπάρχουν άνθρωποι που σκέφτονται ιδεαλιστικά, νομίζοντας ότι κάθε τι το Εκκλησιαστικό ή το Χριστιανικό είναι εκ προοιμίου τέλειο. Αυτό είναι λάθος θεολογικά. Η ιερότητα του τόπου επίσης, καθυποβάλλει τους πιστούς, που νομίζουν ότι δεν θα εκπορεύεται από εδώ κανένα λάθος, πράγμα που είναι εντελώς εσφαλμένο, γιατί το «Γεροντικό του Σινά» αναφέρει ότι τα δαιμόνια της Σιναΐτικής ερήμου είναι περισσότερα από κάθε άλλη έρημο, εννοώντας τις ερήμους της Θηβαΐδας και τής Νιτρίας.

Αυτό τι σημαίνει; Ότι στον τόπο αυτό υπήρξε μεγάλη Αγιότητα, μεγάλη άσκηση ανά τους αιώνες. Δάκρυ και αίμα, γιατί τα βέλη του «πονηρού» είναι περισσότερα.

Και αυτό το απεικονίζει μια θαυμάσια εικόνα που πιστεύω να την είδατε στο εικονοφυλάκιο. Το περίφημο βιβλίο «Κλίμαξ» του Αγίου Ιωάννη της Κλίμακος που αναπαριστά στην εικόνα αυτή, την πνευματική ζωή σαν μια σκάλα στην οποία ανεβαίνουν μοναχοί, γιατί περί μοναχών πρόκειται, αλλά το ίδιο ισχύει και για όλους τους πιστούς. Όπως ανεβαίνουν, δεξιά και αριστερά πετώντας οι δαίμονες τοξεύουν τους μοναχούς. Άλλοι από την αρχή πέφτουν. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις ότι μοναχοί που βρίσκονται στο πάνω μέρος της σκάλας να χτυπηθούν και να πέσουν. Και εδώ έχουμε την φράση που λέει : «ότι όσο πιο ψηλά είναι κάποιος, τόσο πιο μεγάλη είναι η πτώση του».

Ένας καλόγερος που ζει εδώ στο Σινά και αγωνίζεται, αποκτά κάποια εύσημα, και «η πτώση» μπορεί να τον ωφελήσει, εφόσον τον οδηγήσει στην ταπείνωση. Ο σκανδαλισμός όμως των άλλων που το ακούνε είναι μεγάλος, γιατί σκεπτόμαστε ρηχά. Μέσα σε αυτό το κλίμα λοιπόν, της Κλίμακος και της εικόνας της Κλίμακος, εντάσσονται και τα παρόντα γεγονότα. Να σας πω και κάτι τελευταίο. Η Ορθόδοξη πίστη είναι πραγματιστική, αλλά δεν σας κρύβω ότι τον 20ο αιώνα και μετά την απελευθέρωση του Ελληνικού Κράτους από τον Τουρκικό ζυγό, ο Ελληνισμός της κυρίως Ελλάδας υπέστη μια μεγάλη επίδραση από την θρησκευτικότητα της Ευρώπης και κυρίως από την Προτεσταντική, προκειμένου τάχα να αναγεννηθεί η πίστη των Ορθοδόξων Ελλήνων που ήταν αγράμματοι κατά πως πίστευαν τότε. Μπολιάστηκε μια νέα τάση με το φαινόμενο του ευσεβισμού και του ιδεαλισμού. Αυτή η νοοτροπία μπήκε αρκετά μέσα και στην Ορθόδοξη Εκκλησία δημιουργώντας αυτές τις ιδεοληψίες που οδήγησαν στο χάσιμο του πραγματικού.

Θα σας πω κλείνοντας μια παροιμία Μικρασιάτικη της γιαγιά μου που σεβόταν πολύ την ιεροσύνη. Στο σπίτι μας απαγορευόταν να λέμε κριτικές εναντίων ιερέων. Έχετε την εντύπωση ότι δεν γνώριζαν ότι και οι ιερείς κάνουν αμαρτίες. Έλεγε λοιπόν. Τον πατέρα σου λοιπόν τον αγαπάς και την μάνα σου την σέβεσαι ό,τι άνθρωποι και αν είναι. Μπορεί να μην συμφωνείς με αυτά που κάνουν, αλλά είναι η μάνα σου και ο πατέρας σου. Με την ίδια αίσθηση αντιμετώπιζαν και την

ιεροσύνη. Έλεγαν όμως στην συνέχεια «Αμαρτωλού παπά κατάρα να μην πάρεις»”.

Για τις ισορροπίες τις οποίες καλείται να διαχειριστεί σε πολιτικό και πνευματικό επίπεδο, ανέφερε:

“Δεν μου επιτρέπεται να μην είμαι αισιόδοξος. Πιστεύοντας στον Θεό και στην Αγία Αικατερίνη, για αυτή κυβερνά και πρέπει να κυβερνά. Οι κληρικοί δεν είμαστε πολιτικά πρόσωπα, εκλεγόμαστε από τους ίδιους τους μοναχούς μας. Το ιστορικό μέρος της Εκκλησίας πάντα βρίσκεται σε κάποια πολιτεία. Μας έχουν οριστεί από τους Αγίους και από τον Απόστολο Παύλο ότι δεν είμαστε τα αναρχικά μέλη μιας πολιτείας οι Χριστιανοί.

Οφείλουμε την καλώς νοούμενη υπακοή, όπως λέει ο Χριστός μας «τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ». Μόνο σε περίπτωση που πιεστούμε και εκβιαστούμε να πράξουμε πράγματα που είναι σε καταφανή αντίθεση με την αλήθεια του Θεού και του Ευαγγελίου, τότε διακριτικά θα πούμε το «Όχι». Και θα το πούμε διακριτικά και όχι με πόλεμο. Πόσο μάλλον όταν ζει κανείς αιώνες σε μία πολιτεία, όπως είναι η Αιγυπτιακή, με την οποία ιστορικά υπάρχουνε μεγάλες σχέσεις και φιλίες.

Τώρα κατά καιρούς θα υπάρχουν διάφορα ανεβοκατεβάσματα αυτά λύνονται μέσα από τον εποικοδομητικό διάλογο. Οφείλουμε να βαδίζουμε στην βάση της λεγόμενης συναλληλίας και με την Αιγυπτιακή πολιτεία στην οποία ζούμε και με

την Ελληνική πολιτεία από την οποία καταγόμαστε ως Ελληνορθόδοξοι μοναχοί. Και για να συνοψίσω, οφείλουμε να έχουμε διακριτούς ρόλους και αλληλοβοήθεια, με τον τρόπο που μπορεί ο καθένας. Και με την Αιγυπτιακή πολιτεία, και με την Ελληνική και με τους Βεδουίνους που διαβιούμε και συζούμε. Και δεν μπορούμε αλλιώς παρά αισιόδοξοι για όλα αυτά”.

Ολόκληρη τη συνέντευξη μπορείτε να την διαβάσετε ΕΔΩ

Ο Αρχιμανδρίτης Συμεών Παπαδόπουλος [εξελέγη από την έκτακτη Γενική Συνέλευση της Σιναιτικής Αδελφότητας νέος Ηγούμενος της Μονής Σινά στις 14 Σεπτεμβρίου 2025](#), τυγχάνοντας της καθολικής αποδοχής των μοναχών καθώς έλαβε 19 ψήφους σε σύνολο 20 ψηφισάντων. Η μία και μοναδική λευκή ψήφος που βρέθηκε ήταν η δική του καθώς, σύμφωνα με την παράδοση της Μονής, ο υποψήφιος για τη θέση του Ηγουμένου δεν ψηφίζει τον εαυτό του.

